

دعای رهبه

ذکر چند دعای موجز و عوذہ های مختصر که از بحار نقل شده است:

بیستم دعای رَهَبَه است روایت شده که حضرت موسی بن جعفر علیه السلام چون شب در محراب عبادت می ایستاد آن را می خواند و آن دعای پنجاهم صحیفه است و این است:

اللَّهُمَّ إِنَّكَ خَلَقْتَنِي سَوِيًّا وَرَبَّيْتَنِي صَغِيرًا وَرَزَقْتَنِي مَكْفِيًّا

ای خداوند، مرا درست اندام و کامل آفریدی و در خردی بیپروردی و به کفایت روزی ام دادی.

اللَّهُمَّ إِنِّي وَجَدْتُ فِيهَا أَنْزَلْتَ مِنْ كِتَابِكَ وَبَشَّرْتَ بِهِ عِبَادَكَ أَنْ قُلْتَ

ای خداوند، در کتابی که نازل کرده ای و بندگان را به آن بشارت داده ای، یافته ام که گفته ای:

(يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا)^۱

«بگو ای بندگان من که بر زیان خویش اسراف کرده اید، از رحمت خداوند مأیوس مشوید، زیرا خدا همه گناهان را می آمرزد.»

(۱) سوره الزمر، آیه ۵۳.

وَقَدْ تَقَدَّمَ مِنِّي مَا قَدْ عَلِمْتَ وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي فَيَا سَوْآتِمًا أَحْصَاهُ عَلَيَّ كِتَابَكَ

و تو خود دانی و بهتر از من دانی که چه گناهایی از من سر زده است و از آن همه گناهان که برای من در طومار تو ثبت شده، چه رسوایی عظیمی است مرا.

فَلَوْلَا الْمَوَاقِفُ الَّتِي أُؤَمِّلُ مِنْ عَفْوِكَ الَّذِي شَمِلَ كُلَّ شَيْءٍ لَأَلْقَيْتُ بِيَدِي

و اگر به عفو تو که همه کس و همه چیز را در بر می گیرد امیدم نبود، از دست می رفتم.

وَلَوْ أَنَّ أَحَدًا اسْتَطَاعَ الْهَرَبَ مِنْ رَبِّهِ لَكُنْتُ أَنَا أَحَقُّ بِالْهَرَبِ مِنْكَ

اگر کسی را یارای آن بود که از پروردگارش بگریزد، من از هر کس دیگر سزاوارتر می بودم که از تو بگریزم.

وَأَنْتَ لَا تَنْفِي عَلَيَّ خَافِيَةً فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ إِلَّا أَتَيْتَ بِهَا

بار خدایا، تویی که در آسمان و زمین هیچ رازی بر تو پوشیده نیست و آن را در روز رستاخیز آشکار می کنی

وَكَفَى بِكَ جَازِيًا وَكَفَى بِكَ حَسِيْبًا اللَّهُمَّ إِنَّكَ طَالِبِي إِنْ أَنَا هَرَيْتُ وَمُدْرِكِي إِنْ أَنَا فَرَرْتُ

و در آن روز نه به جزا دهنده ای نیازت هست و نه به حسابگری. بار خدایا، اگر بگریزم، مرا طلب کنی و مرا در خواهی یافت

فَهَا أَنَا ذَابِينَ يَدَيْكَ خَاضِعٌ ذَلِيلٌ رَاغِمٌ إِنْ تُعَذِّبْنِي فَإِنِّي لَذَلِكَ أَهْلٌ

پس اینک در برابر تو خاضع و ذلیل و سر افکنده ایستاده ام. اگر عذابم کنی، شایسته آنم

وَهُوَ- يَا رَبِّ- مِنْكَ عَدْلٌ وَإِنْ تَعَفُّ عَنِّي فَقَدِ يَمَّا شَمَلَنِي عَفْوُكَ وَأَلْبَسْتَنِي عَافِيَتَكَ

و این - ای پروردگار من - از سوی تو عدل است. و اگر عفو کنی، از دیر باز مشمول عفو تو بوده ام و تو جامه عافیت خود بر پیکر من پوشیدی.

فَأَسْأَلُكَ- اللَّهُمَّ- بِالْحُزُونِ مِنْ أَسْمَائِكَ وَمِمَّا وَارَتْهُ الْمُحِبُّ مِنْ بَهَائِكَ

بار خدایا، تو را سوگند می دهم به نامهای نهانیت، نامهایی که جز تو کس آنها را نداند، و به شکوه و جلالت که در پس پرده های عزت پوشیده شده

إِلَّا رَحِمْتَ هَذِهِ النَّفْسَ الْجُزُوعَةَ وَهَذِهِ الرِّمَّةَ الْهَلُوعَةَ

که بر این جان بی تاب و این مشت استخوان ناتوان رحمت آوری:

الَّتِي لَا تَسْتَطِيعُ حَرَّ شَمْسِكَ فَكَيْفَ تَسْتَطِيعُ حَرَّ نَارِكَ

کسی که طاقت تاب آفتاب را ندارد. پس چسان طاقت تاب آتش دوزخت را داشته باشد.

وَالَّتِي لَا تَسْتَطِيعُ صَوْتَ رَعْدِكَ فَكَيْفَ تَسْتَطِيعُ صَوْتَ غَضَبِكَ

کسی که تحمل بانگ رعد تو اش نیست، چگونه تحمل بانگ قهر تو اش باشد.

فَارْحَمْنِي - اَللّٰهُمَّ - فَاِنِّيْ اَمْرٌ وَّ حَقِيْرٌ وَّ خَطِرِيْ يَسِيْرٌ

ای خداوند، بر من رحم کن، که من مردی حقیرم و کم ارج.

وَلَيْسَ عَذَابِيْ مِمَّا يَزِيْدُنِيْ فِيْ مُلْكِكَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ

عذاب کردن من به قدر ذره‌ای هم به عظمت پادشاهیت نخواهد افزود

وَلَوْ اَنَّ عَذَابِيْ مِمَّا يَزِيْدُنِيْ فِيْ مُلْكِكَ لَسَأَلْتُكَ الصَّبْرَ عَلَيْهِ

و اگر می دانستم که عذاب من به عظمت پادشاهیت خواهد افزود، از تو می خواستم که مرا به تحمل آن شکیبایی دهی

وَأَحْبَبْتُ أَنْ يَكُونَ ذَلِكَ لَكَ وَلَكِنْ سُلْطَانِكَ - اَللّٰهُمَّ - اَعْظَمُ وَمُلْكِكَ

و خود خواهان آن زیادت می بودم. ولی نه ای خداوند، قدرت بیشتر و پادشاهی تو

أَدْوَمُ مَنْ أَنْ تَزِيدَ فِيهِ طَاعَةُ الْمُطِيعِينَ أَوْ تَنْقُصَ مِنْهُ مَعْصِيَةُ الْمُذْنِبِينَ

گسترده تر از آن است که فرمانبرداری فرمانبرداران بر آن بیفزاید یا نافرمانی نافرمانان از آن بکاهد.

فَارْحَمْنِي يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَتَجَاوَزْ عَنِّي يَا ذَا الْجَلَالِ

بر من رحمت آور ای مهربان‌ترین مهربانان. از گناه من در گذر ای صاحب جلالت

وَالْإِكْرَامِ وَتُبْ عَلَيَّ إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

و اکرام. توبه من بپذیر که تو توبه پذیرنده و مهربانی.